

Phượng

Mới nắng chỉ một tuần, thảm cỏ thành...thảm họa! Cây trên cành trĩu quả, héo, rụng rơi dần dần...Cali có mùa Xuân mà mùa Xuân chớp mắt. Mưa Xuân chưa thấm đất, mùa đã chuyển sang Hè! Cali không có ve, chỉ tiếng xe chạy gấp, chỉ tiếng còi cứu thương. Có nhiều người hưởng dương khi tuổi chưa hưởng thọ. Nhà nhà mở cửa sổ, gió làm như người dưng, gió đi chơi trong rừng, rừng thưa và đang cháy. Và biển thì vẫn vậy, sóng vỗ về bờ thôi. Sông không nước để xuôi, cò soãi cánh bay ngược. Còn bay về kiếp trước, về lại sa mạc xưa?

Xưa xưa xưa xưa xưa...buổi trưa nào Ngoại kể chuyện-bầy-chim-cây-khế, chuyện có hậu, có hồn. Có nhiều chuyện nước non, ai đi xa cũng nhớ, cũng về với cổ độ, cũng về lại bến sông, chiều chiều lại nhớ nhung, thương ai mười bảy tuổi...

Bài thơ này chết đuối khi bỗng nhớ đến ai, tóc mai sợi vắn, dài, cái lược cài ba lá, tóc trên bờ vai xỏa, tóc trên bờ vai thơm...Nắng đang dậy mùi hương. Gió trở mình ngơ ngác. Tôi nhớ quá làng mạc, quê mình, mưa bay bay...Tôi nhớ quá bàn tay ai cầm nâng nón lá ngửa ra hứng mùa Hạ, Hạ hồng hoa phượng rơi...Hạ hồng và Phượng ơi!

*

Phượng, tên người con gái. Phượng, chùm hoa chưa hái...đều biên biệt giống nhau! Có nhiều người hao hao ở đây, mà không phải! Nói được điều không ngại, câu thơ bỗng xuống dòng...Rồi lại nhớ Thăng Long bầy Thiên Nga đang giỡn dưới bóng hàng lá phượng bay bay trong nắng trưa...

Em ơi em là Thơ.
Bài thơ này, ngộ đó!

Trần Vấn Lệ